

Arrest

nr. 320 560 van 23 januari 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Rue Patenier 52
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI, die loco advocaat J. RICHIR verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 5 april 2023.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) hoorde verzoeker op 15 september 2023. Hij werd bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is en zijn advocaat was aanwezig.

Op 14 juni 2024 bracht de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker ter kennis. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger en een etnische Pasjtoen, geboren in buurland Pakistan, meer bepaald in Peshawar. Op heel jonge leeftijd – u was vier à vijf jaar oud – keerden uw ouders terug naar Afghanistan en vestigden zich in een wijk in Asadabad, in de provincie Kunar.

Op 18 februari 2019 kreeg uw buurman, een zekere H. S. K. – officieel heette hij M. S. -, een hooggeplaatste functionaris van de NDS (National Directorate for Security), een beruchte inlichtingen- en veiligheidsdienst van het voormalig Afghaans bewind, dat in augustus 2021 ten val werd gebracht door de taliban, informatie dat hij het doelwit kon zijn van een aanslag door IS. Hij riep de dorpelingen bijeen en vroeg hen om waakzaam te zijn voor verdachte personen of gedragingen.

Twee dagen later was u bij een vriend, B. S., en nog enkele andere vrienden. In de vroege ochtend, omstreeks 6 uur, ging u naar huis. Plots werd uw aandacht getrokken door een zwarte zak, die op een septische put lag, tegen het huis van H. S. K. Uit de zak stak een antenne en daaruit besloot u dat het wellicht om een explosief ging. U wandelde nog even verder en telefoneerde toen naar H. S., de zoon van H. S. K. H. S. beantwoordde uw oproep niet en daarom verwittigde u uw vader. Die nam, op zijn beurt, contact op met H. S. K. zelf en bracht hem op de hoogte van wat u had gezien. De NDS werd opgetrommeld en kwam ter plaatse. Daarop werd de bom ontmanteld.

Twee dagen later werd uw vader door IS opgebeld. Hij kreeg te horen dat u een aanslag tegen H. S. K. vrijdeld had en dat u daarom een doelwit werd. Enkele dagen later, op 28 februari 2019, werd u een dreigbrief van IS bezorgd.

Uw vader ging daarop bij H. S. K. aankloppen en herinnerde hem eraan dat u hem voor een aanslag behoed had, maar dat u daardoor zelf gevaar liep. Als beloning voor uw vondst – van het explosief – mocht u bij H. S. K. in dienst. In maart 2019 ging u bij hem aan de slag. Elke vrijdag ging u naar zijn woonst en u werd er opgeleid om zijn informant te worden. U kreeg wat theoretische lessen en wat uitleg over het wapen dat u voortaan zou dragen tijdens uw dienst.

Het waren de taliban die lucht kregen van uw werk voor H. S. K. en ook door hen werd u daarom bedreigd. Ook van hen kreeg u een dreigbrief.

Begin 2021 zou u nogmaals een bomaanslag vrijdeld hebben. Ook nu wezen de taliban u als saboteur van de aanslag aan.

In juli 2021 stopte H. S. K. met zijn werk voor de NDS in Kunar en daarom stopten uw werkzaamheden voor hem.

Medio augustus 2021 kregen de taliban de volledige controle over Afghanistan. U waande zich daarom niet langer veilig in het land.

Op 19 augustus 2021 ging u naar Kaboel. De volgende dag verliet u het land.

Enkele dagen – drie à vier – na uw vertrek uit Afghanistan, werd uw vader voor verhoor opgepakt en naar een plaatselijk politiekantoor, dat nu in handen was van de taliban, overgebracht. Een oom schakelde dorpsouderen in en zo werd de vrijlating van uw vader bedongen. Na een drietal dagen werd uw vader vrijgelaten.

U vervolgde inmiddels uw vlucht naar Europa: via Pakistan, Iran, Turkije, Italië en Frankrijk reisde u naar België. Op 4 april 2022 kwam u in België aan. De dag nadien, op 5 april 2022, vroeg u internationale bescherming bij de Belgische asielinstanties.

U vreest in geval van terugkeer naar Afghanistan represailles door de taliban omdat u een informant was van een hooggeplaatste NDS-functionaris.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: een dreigbrief van IS (kopie), een dreigbrief van de taliban (kopie), een werkbadge van de NDS op uw naam (kopie), een verklaring op eer van uw dorpsouderen dat u actief was voor de NDS (kopie), een document van de NDS met informatie dat H. S. K. het doelwit was van een aanslag (kopie), uw taskara (kopie), de taskara van uw vader (kopie), certificaten als bewijs van het werk van uw vader (kopie), een NDS-badge op naam van H. S. K. (kopie), twee foto's waarop H. S. K. is afgebeeld (kopie) en enkele documenten die betrekking hebben op uw opleidings- en werktraject in België (origineel).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Uit uw opeenvolgende verklaringen voor de asielinstanties (vragenlijst, DVZ, dd.22.02.2023, vraag 3.5.; notities persoonlijk onderhoud CGVS 1, dd.15.09.2023 p.7, 17, CGVS 2, dd.11.01.2024, p.13) blijkt dat u vreest door de taliban gedood te worden omdat u voor een vooraanstaand lid van het National Directorate for Security (NDS), de bekende Afghaanse inlichtingendienst, werkte. U mocht voor de genaamde H. S. K. werken nadat u een aanslag op zijn woonplaats vrijde. Het springtuig was geplaatst door Islamitische Staat (IS). Door hen werd u eerst geviseerd.

Welnu, er moet geconcludeerd worden dat uw vrees voor vervolging niet geloofwaardig is. Evenmin toont u aan dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade. Dit besluit is gebaseerd op de hierna beschreven vaststellingen.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw relaas op een aantal punten niet plausibel en bijgevolg ongeloofwaardig is.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat H. S. K. , een cruciaal personage in uw relaas – hij was een vooraanstaand lid van de NDS, de voormalige Afghaanse inlichtingendienst – op 18 februari 2019, informatie kreeg dat er een aanslag tegen hem beraamd was (CGVS 1, p.7). Hij had burens en dorpsouderen geïnformeerd over een tegen hem beraamde aanslag (CGVS 1, p.7). Twee dagen later was u bij een vriend, bij wie u overnachtte en toen u de volgende ochtend naar huis wandelde, zag u een verdacht pakket tegen de woning van H. S. K. (CGVS 1, p.7). U wandelde verder en wilde diens zoon H. S. alarmeren, maar hij beantwoordde uw telefoontje niet (CGVS 1, p.7). Daarom verwittigde uw vader H. S. K. persoonlijk, waarna het pakket, dat inderdaad een explosief bleek te zijn, onschadelijk werd gemaakt (CGVS 1, p.7). Welnu, deze passage in uw relaas, is reeds zeer weinig plausibel en niet geloofwaardig te noemen. Zo is het zeer toevallig dat u, een toevallige voorbijganger, een bom ontdekte, nota bene tegen de woning van een vooraanstaand lid van de NDS, amper een paar dagen nadat hijzelf – en bijgevolg ook de inlichtingendienst waarvoor hij werkte – info kreeg over een nakende aanslag. Verder is het ook zeer onwaarschijnlijk dat IS niet alleen een bom tegen de woning van H. S. K. kon plaatsen, hoewel u verklaarde (CGVS 1, p.3 en CGVS 2, p.2) dat de overheid de controle over uw wijk/regio had, maar dat een IS-strijder zich klaarblijkelijk zelfs ophield in de onmiddellijke nabijheid van de betreffende woning, zodat hij het springtuig met afstandsbediening tot ontplofing kon brengen (CGVS 1, p.13). In de hypothese dat IS daadwerkelijk de woonst van H. S. K. kon benaderen om er een springtuig tegen te plaatsen, is het vervolgens ook totaal niet plausibel dat het springtuig zodanig slecht gecamoufleerd was dat u het, vanaf de straat, als dusdanig kon herkennen; u zag een 20 centimeter lange antenne en bedrading (CGVS 1, p.13 en CGVS 2, p.7). De NDS werd uiteindelijk, via uw vader, die H. S. K. verwittigde, gealarmeerd, waarop een team ter plaatse kwam om het springtuig onschadelijk te maken. In de hypothese dat een IS-strijder op de uitkijk zat om het explosief tot ontplofing te brengen, zoals u verklaarde, is het ook uiterst opmerkelijk dat de bom niet tot ontplofing werd gebracht vooraleer of op het moment dat de overheid ter plaatse kwam om ze te ontmantelen.

De hiervoor door u geschetste gang van zaken en aaneenschakeling van uiterst onwaarschijnlijke gebeurtenissen is bijgevolg onmogelijk geloofwaardig te noemen. Deze vaststelling is belangrijk; uit uw verklaringen blijkt dat u voor uw bewezen diensten beloond werd met een job bij H. S. K. , hetgeen leidde tot problemen met de taliban, waardoor u, toen deze laatste de macht overnamen in augustus 2021, uw land ontvluchtte. Aangezien aan de basis van uw relaas, de ontdekking van een springtuig, geen geloof kan gehecht worden, wordt ook de geloofwaardigheid van de rest van het door u opgehangen relaas fundamenteel ondermijnd. Deze inschatting wordt bevestigd door bijkomende vaststellingen.

Zo blijkt elders uit uw opeenvolgende verklaringen dat u voor het vrijdelen van een aanslag tegen een vooraanstaand NDS-lid, bij hem in dienst mocht gaan als informant/bewaker/spion. Welnu, uw verklaringen over uw werkzaamheden voor H. S. K. zijn op meerdere punten vaag, onwaarschijnlijk en inconsistent.

Vooreerst is het uiterst bevreemdend dat u de job bij H. S. K. zogenaamd onder meer kreeg om uw veiligheid te garanderen. Uw vader zei immers tegen H. S. K. dat u door de ontdekking van het springtuig "in de problemen was geraakt", waarop H. S. K. repliceerde dat hij u (en indirect: uw vader) kon helpen door u een job bij hem aan te bieden (CGVS 1, p.7). Tijdens het tweede onderhoud verklaarde u dat u de job voor H. S. K. moest doen, nadat u door IS bedreigd was (CGVS 2, p.12), waarmee u ook suggereert dat dit werk uw situatie of veiligheid ten goede zou komen of zelfs noodzakelijk was. Welnu het is het CGVS dan ook niet duidelijk hoe of op welke manier u veiliger zou zijn door direct met een hooggeplaatste NDS-functionaris samen te werken. Integendeel, uit uw verklaringen blijkt dat u, net omwille van uw tewerkstelling, in het vizier van de taliban kwam, nadat u eerder al door IS werd bedreigd omdat u hun geplande aanslag verijdeld had. Vanuit het perspectief van uw werkgever is het nog merkwaardiger dat een geheime inlichtingendienst u als informant zou aanwerven terwijl u net door een groepering tegen wie deze inlichtingendienst optrad, werd aangemerkt als een spion. U gaf zelf immers aan dat informanten niet eens op de hoogte mochten zijn van elkaars bestaan (CGVS 1, p. 15-16).

U verklaart voorts dat u voor H. S. K. begon te werken nadat hij u opleidde. U werd meermaals gevraagd naar de inhoud van deze opleiding, maar uw verklaringen daaromtrent zijn ook allerminst overtuigend te noemen.

Zo verklaarde u (CGVS 1, p.8) dat u, in het "opleidingstraject", één keer per week naar H. S. K. thuis ging waar hij u over één en ander instrueerde. Gevraagd naar wat de opleiding heel concreet behelsde, repliceert u (CGVS 1, p.12) dat u op het hart werd gedrukt om goed op te letten; als u iets zag wat op een bembom leek, dan moest u even verder stappen en 20 meter verderop uw baas telefonisch verwittigen. U moest, als u een "verdachte" zag, niet met hem in gesprek gaan, gewoon goed observeren, om vervolgens uw baas te informeren (CGVS 1, p.12). U kreeg geen fysieke training (CGVS 1, p.8). Wel kreeg u informatie over een te gebruiken wapen (CGVS 1, p.8). Het was een wapen dat met zestien kogels geladen kon worden en elke kogel had de grootte van een vinger; meer weet u niet (CGVS 1, p.10). Klaarblijkelijk kreeg u geen schietoefeningen (CGVS 1, p.14), wat nogal vreemd voorkomt, aangezien het klaarblijkelijk de bedoeling was om het wapen als beveiliging te dragen, maar u schrijft dit hiaat in uw "opleiding" toe aan de locatie waar deze plaats vond, in casu in de privé-woonst van uw baas (CGVS 1, p.14). Dan nog blijft het vreemd dat u een wapen kreeg, om u in geval van nood te verdedigen, maar dat u het zelfs niet één keer gebruikte voor u met uw werkzaamheden van start ging. Uw verklaringen over uw wapen bleken daarenboven niet consistent. Immers, tijdens het eerste persoonlijk onderhoud (CGVS 1, p.10) verklaarde u niets te weten over het type wapen dat u mocht of moest gebruiken. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud (CGVS 2, p.9) kon u ineens wél iets kwijt over het wapen; het was een "CZ". Het is uiterst opmerkelijk dat u aanvankelijk beweert totaal niets over het gebruikte wapen te weten, om tijdens het volgende onderhoud plots toch enige informatie omtrent het wapen te kunnen geven. Dergelijke inconsistentie onderlijnt verder uw gebrek aan geloofwaardigheid omtrent uw opleiding als NDS-medewerker. U bleek eveneens inconsistent over te vervullen formaliteiten voor uw indiensttreding. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud (CGVS 1, p.17) verklaarde u immers dat u, met het oog op uw indiensttreding, één keer naar de afdeling van de NDS in Kaboel moest gaan om er vingerafdrukken te laten nemen en dat u er documenten moest ondertekenen. Op de vraag welke papieren u moest ondertekenen, repliceert u (CGVS 1, p.17) dat het een verklaring was, waarin u bevestigde dat u het werk op vrijwillige basis deed. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u weliswaar ook dat u naar Kaboel moest om er vingerafdrukken te geven en er enkele documenten moest ondertekenen (CGVS 2, p.9), maar toen beweerde u totaal onwetend te zijn over (de inhoud van) de documenten; ze waren in het Dari opgesteld en omdat u het Dari niet machtig bent, wist u niks over de inhoud (CGVS 2, p.10). Welnu, dat u oorspronkelijk minstens iets wist over de inhoud van de documenten die nodig waren voor uw indiensttreding en tijdens uw laatste persoonlijk onderhoud níét, is weinig consistent te noemen. Er werd nog een andere inconsistentie vastgesteld in uw verklaringen over uw werkzaamheden voor de NDS. Zo verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud meermaals en uitdrukkelijk dat uw werk voor de NDS officieel was (CGVS 1, p.7, 8, 9). Tijdens uw tweede onderhoud liet u zich echter op een bepaald moment ontvallen dat H. S. K. , voor wat betreft uw tewerkstelling, alles persoonlijk met u regelde en dat u niet officieel bij de NDS tewerkgesteld was (CGVS 2, p.10). Uw afwijkende verklaringen bevestigen eens te meer uw gebrek aan geloofwaardigheid. Van u mocht immers verwacht worden dat u de al dan niet officiële aard van uw tewerkstelling ondubbelzinnig en consistent zou duiden, aangezien uw werk voor H. S. K. en de NDS tot persoonlijke problemen zouden geleid hebben en uiteindelijk zelfs tot uw vlucht uit uw land. Op dit punt bent u evenmin consistent.

Tot slot kon u slechts één naam opnoemen van een commandant van IS in uw regio, U., waarop u niet kon vertellen wat er met hem nog gebeurde (CGVS 2, p. 3). Deze uiterst gebrekkige kennis over de vooraanstaande figuren van IS in uw regio doet finaal afbreuk aan uw beweerde tewerkstelling als informant bij de NDS, te meer daar uw eigen problemen met IS de oorzaak zouden zijn van deze tewerkstelling.

Welnu, op basis van al het voorgaande, kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw tewerkstelling voor de NDS en in het bijzonder voor een vooraanstaande functionaris van deze dienst.

In het verlengde van deze vaststelling, moet trouwens opgemerkt worden dat het sowieso weinig plausibel is dat u in 2019, toen u dus amper 18 jaar oud was, als zowat enige werd aangesteld om (de onmiddellijke omgeving van) de woonst van een vooraanstaand lid van de NDS en plaatsen/evenementen die hij bezocht te surveilleren. U verklaarde onder meer (CGVS 1, p.11) dat u het traject in de onmiddellijke omgeving van zijn woning alléén surveilleerde en hetzelfde deed u bij publieke bijeenkomsten: een vergadering in een meisjesschool, een begrafenisceremonie en zelfs bij een cricketwedstrijd (CGVS 1, p.15). Wat dat laatste betreft, geeft u aan dat er daar toch ook “nog anderen” waren, maar jullie mochten elkaar niet kennen (CGVS 1, p.15). Dergelijke voorstelling van zaken is niet geloofwaardig.

Ook aan uw verklaringen over uw vervolging, kan geen geloof gehecht worden.

Eerder in deze motivering werd reeds gesteld dat aan uw verklaringen, als zou u een springtuig hebben ontdekt bij de woonst van H. S. K. , geen geloof kan gehecht worden. Bijgevolg staat ook de geloofwaardigheid van al de daaruit voortvloeiende problemen reeds op de helling. Er kan echter bijkomend nog het volgende opgemerkt worden.

Uw ontdekking van het springtuig bij de woonst van H. S. K. zou u tot voorwerp van vervolging door IS hebben gemaakt. Twee dagen nadat u de aanslag verijdelde, werd uw vader opgebeld met de boodschap dat u hen (IS) verraden had (CGVS 1, p.14). Vervolgens werd u een brief gestuurd (document 1: groene map) waarin u gesommeerd werd om op 6 maart 2019 voor een rechtbank te verschijnen (CGVS 1, p.14). Als u geen gehoor gaf aan de eis, zou u gestraft worden (CGVS 1, p.14). Welnu, in de hiervoor vermelde context is het uiterst opmerkelijk dat u kort na het verijdelen van een aanslag, door IS zowel telefonisch als schriftelijk geïntimideerd en bedreigd werd, waarbij u zelfs een datum van een rechtszaak in het vooruitzicht gesteld werd, maar dat u nadien totaal ongemoeid gelaten werd. U werkte tot juli 2021, dus nog ruim twee jaar, voor H. S. K. , nota bene in uw eigen regio, en had tot uw vertrek uit Afghanistan dezelfde woonplaats maar uit uw verklaringen blijkt op generlei wijze dat u sinds februari/maart 2019 nog door IS bedreigd werd. Dit versterkt de inschatting dat aan uw relaas, en in het bijzonder aan uw ontdekking van een door IS geplaatst springtuig, geen geloof kan gehecht worden.

Ook aan uw beweerde vrees voor vervolging door de taliban, omwille van uw activiteiten voor de NDS, kan geen geloof gehecht worden. Immers, aan uw verklaringen over uw ontdekking van het springtuig, geplaatst door IS, en de daaruit voortvloeiende tewerkstelling voor H. S. K. , kon geen geloof gehecht worden. U verklaarde nog dat uw vader, na uw vertrek uit Afghanistan, nog problemen met de taliban kende en daardoor verhuisden uw gezinsleden naar Jalalabad. Uw vader zou drie à vier dagen na uw vertrek een drietal dagen zijn vastgehouden (CGVS 1, p.3) en daarbij werd hij ook hard geslagen (CGVS 2, p.3), maar aan deze feiten kan geen geloof gehecht worden aangezien de oorsprong van uw problemen ongeloofwaardig werd bevonden. Dit wordt bevestigd door vage verklaringen over het lastig vallen van uw vader. U verklaarde immers dat uw vader nog vaak wordt lastig gevallen, waarbij telkens naar u geïnformeerd wordt (CGVS 2, p.4), maar u kunt niet zeggen hoe vaak dat dan in concreto zou gebeurd zijn (CGVS 2, p.4). Van de vasthouding van uw vader, kort na uw vertrek, maakte u trouwens op generlei wijze melding in de CGVS-vragenlijst. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle wezenlijke elementen uit uw asielrelaas vermeldt. Aan uw verklaringen, als zou u tot op de dag van vandaag nog door de taliban gevisieerd worden, kan omwille van het voorgaande evenmin geloof gehecht worden.

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat u op nog een ander punt onaannemelijk onwetend bleek te zijn.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw tewerkstelling voor H. S. K. – en de NDS – tot uw definitieve vlucht uit uw herkomstland leidde. Welnu, aangezien H. S. K. een cruciale figuur is in het door u opgehangen relaas, maar hij bovendien een vertrouweling was van uw gezin (uw vader kon hem rechtstreeks telefonisch contacteren in 2019 en u had het telefoonnummer van zijn zoon H. S.: CGVS 1, p.7), mocht verwacht worden dat u op de hoogte zou zijn van diens lot, wat niet het geval blijkt te zijn; u stelde tijdens het eerste onderhoud (CGVS 1, p.16) dat hij gevlucht is, maar u weet niet naar waar. U en uw vader hadden, zo liet u althans uitschijnen, nauwe contacten met H. S. K. en minstens één van zijn zonen, maar dat u niettemin niet op de hoogte bent van zijn lot of huidige verblijfplaats, bevestigt eens te meer uw gebrek aan geloofwaardigheid.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

U brengt geen documenten aan die een ander licht werpen op de negatieve beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. Aan de aan u gerichte bedreigingen door IS en de taliban werd geen geloof gehecht. Bijgevolg kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de aan u gerichte documenten, in casu dreigbrieven (documenten 1 en 2 : groene map). Dergelijke documenten kunnen enkel als bewijs worden

aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. Aan de basis van uw relaas, als zou u in februari 2019 een springtuig ontdekt hebben, waarvoor u met tewerkstelling bij H. S. K. beloond werd, werd geen geloof gehecht. Bijgevolg kan ook aan de documenten die betrekking hebben op de ontdekking van een springtuig (documenten 4 en 5: groene map) geen geloof worden gehecht. Hetzelfde kan gesteld worden betreffende een document over uw werk/activiteiten voor de NDS, namelijk een badge (document 3: groene map). Het CGVS sluit niet uit dat H. S. K. (S. M.) inderdaad een NDS-functionaris was, voor de machtsovername door de taliban in augustus 2021, maar aan uw beweerde links met hem werd geen geloof gehecht. U legt documenten voor die betrekking hebben op zijn identiteit en functie: een badge (document 9: groene map) en enkele foto's (document 10: groene map) maar niets zeggen over uw band met deze persoon, uw tewerkstelling of uw problemen met IS en/of de taliban.. Wat de foto's betreft is het moeilijk vast te stellen wie erop afgebeeld is en is de context, de plaats en het tijdstip waarop deze werden genomen onmogelijk vast te stellen. Uw taskara (document 6: groene map), de taskara van uw vader (document 7: groene map) en de documenten over het werk van uw vader (document 8: groene map), zeggen hoogstens iets over uw identiteit, de identiteit van uw vader en het werk van uw vader maar niets over uw tewerkstelling of beweerde problemen.

Tot slot moet gewezen worden op de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

De door u voorgelegde documenten werpen geen ander licht op de negatieve eindbeoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Uit bovenstaande vaststellingen volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 §2 a) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar

op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI

Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 [2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-02/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments.pdf) (europa.eu)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de periode na de machtsovername, tussen 19 augustus en 31 december 2021, het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023 en 2024.

In de periode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreerde UCDP in totaal 713 burgerslachtoffers (bij 420 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Meer dan een vijfde van deze slachtoffers (144) viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, die voornamelijk in Panjshir en aangrenzende provincies plaatsvinden. Daarnaast wordt er melding gemaakt van aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten, voornamelijk in Kabul en in de noordoostelijke provincies. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024 geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED registreerde in de periode van 1 juli 2022 tot 12 februari 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. De provincie Kabul

telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38) en Baghlan (31).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het

non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm (europa.eu)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van

Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te

worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

U legde, behalve de reeds besproken voorgelegde documenten, nog document voor waaruit blijkt dat u in België opleidingen volgt (document 11: groene map). Er werd u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud gevraagd wat u met de documenten wenst aan te tonen, waarop u repliceerde (CGVS 1, p.5) dat u hier bezig bent met een integratietraject. Op generlei wijze verwijst u daarmee naar eventuele problemen in geval van terugkeer naar uw herkomstland.

Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1 van het Vluchtelingenverdrag; van artikel 1, tweede lid van het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen; van de artikelen 2 en 4 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 november 2011 inzake normen voor de erkenning en de status van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten; van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, en 62 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet); en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de beginselen van de nauwkeurigheid, voorzorg en behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij bespreekt in zijn enig middel de motieven van de bestreden beslissing en probeert ze te weerleggen. Volgens verzoeker moet een juiste interpretatie van de aantekeningen van zijn verklaringen tijdens zijn twee persoonlijke onderhouds aanvuld met de in het verzoekschrift gegeven toelichtingen leiden tot een geheel andere analyse van zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker voegt volgende stukken toe aan zijn verzoekschrift:

1. de bestreden beslissing;
2. aanwijzing door bureau voor juridische bijstand;
3. een kopie van H. S. K.'s elektronische taskara;
4. een kopie van H. U. S. 's elektronische taskara;
5. foto's van verzoeker en H. U. S.

3. Aanvullende nota's

Op 1 november 2024 maakt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over. Bij deze aanvullende nota voegt verzoeker een bewijs van zijn huidige werk in België. Daaruit blijkt dat hij zeer betrokken is en vele vrienden heeft onder zijn collega's. Hij voegt verder ook een attest bij van het centrum waarin staat dat de aanvrager al het mogelijke heeft gedaan om te integreren in de Belgische samenleving. Het centrum benadrukt dat het gedrag van verzoeker respectvol is en dat zijn actieve deelname voorbeeldig is. Hij is een modelbewoner wiens houding bijdraagt tot een positieve en ondersteunende sfeer. Volgens verzoeker komt het zelden voor dat een centrum een steunbetuiging schrijft voor een bewoner. Dit toont volgens verzoeker aan dat hij bijzonder geïntegreerd is. Hij voegt daarnaast ook nog een certificaat van voltooiing van de burgerschapstraining toe. Ook dit is een bewijs van zijn uitstekende integratie. Verzoeker stelt dat al deze elementen niet afzonderlijk moeten worden geanalyseerd, maar wel cumulatief en met de redenen voor het verzoek om internationale bescherming.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om 'een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie' te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker. Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Landeninformatie

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: “Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming”. Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), over te gaan tot een volledig en ex nunc-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden.

De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, in casu bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers

verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in zijn land van herkomst, alsook met de individuele elementen die hij zelf aanbrengt. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. In casu dient te worden vastgesteld dat een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aangeleverd werden die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. De Raad is van oordeel dat er te dezen en op heden actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming in het licht van deze situatie.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker beroept zich op zijn vrees voor vervolging door de taliban vanwege zijn werk voor H. S. K., een hoge ambtenaar van de National Directorate for Security (NDS). De Raad verwijst voor een uitgebreide samenvatting van de ingeroepen vervolgingsfeiten naar de rubriek 'feitenrelaas' in de bestreden beslissing, en die door verzoeker niet wordt betwist. Verweerder was van mening dat de verklaringen van verzoeker over zijn werk en de daarmee samenhangende elementen onwaarschijnlijk en inconsistent waren. Verweerder twijfelt daarom aan de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker.

Verzoeker stelt vooreerst dat verweerder niet overtuigd werd door verzoekers verklaringen over zijn ontdekking van de bom die bij H. S. K. thuis was geplaatst, een gebeurtenis die ertoe had geleid dat laatstgenoemde verzoeker in dienst had genomen. Verzoekers verklaringen zijn echter duidelijk (NPO 1, blz. 7, 13, 14; NPO 2, blz. 8, 9). Bovendien heeft verweerder tijdens de twee persoonlijke gesprekken met verzoeker geen twijfels of misverstanden geuit. Had hij dat wel gedaan, dan had verzoeker verder kunnen uitweiden, of opnieuw uitleg kunnen geven, zoals hij hier doet. De dorpelingen in het dorp van verzoeker en in het dorp van H. S. K. (zij waren burenen) waren ten tijde van de gebeurtenissen alert. H. S. K. was gewaarschuwd dat de Islamitische Staat (IS) van plan was hem als doelwit te nemen en aan te vallen. H. S. K. had daarom de dorpelingen gevraagd om oplettend te zijn en, in zekere zin, te helpen zijn veiligheid te handhaven. De omstandigheden waren dus bijzonder. Toen hij het huis van H. S. K. passeerde, werd verzoeker – oplettend voor de situatie en de veiligheid van H. S. K., zoals alle dorpelingen – aangetrokken door iets ongewoons in de tank van het huis. In Afghanistan zijn toiletten niet rechtstreeks aangesloten op de riolering. De toiletten bevinden zich in de huizen en buiten is er een tank die de uitwerpselen, het toiletpapier en het water na gebruik opvangt. De uitwerpselen en het toiletpapier blijven in de tank en het water gaat door de afvoer. Bij H. S. K. thuis stond het huis op een helling, er was een trap naar de voordeur en de tank bevond zich onder deze trap. Als de tank vol was, moest er een 'uitsmijter' worden geroepen om hem te legen. Boven de tank zit een luik. Het is door dit luik dat de uitsmijter, eenmaal geopend, de machine kan inbrengen die wordt gebruikt om de tank te legen. Verzoeker zag dat het luik naar de tank van H. S. K. niet helemaal dicht was, dat er draden uitstaken en dat deze draden verborgen waren door zwarte plastic zakken. Hij vermoedde daarom dat er via het luik een bom in de tank was geplaatst. Verzoeker informeerde vervolgens zijn vader, nadat hij had geprobeerd zijn vriend, de zoon van H. S. K., te bellen, die ervoor zorgde dat de bom werd ontmanteld. De bom werd ontmanteld omdat er apparaten bestaan die elektrische en elektronische netwerken binnen een bepaalde omtrek kunnen uitschakelen. Dit type apparaat werd in dit geval gebruikt. Omdat de bom op afstand werd bestuurd, kon de afstandsbediening niet meer werken. Iemand verstopte zich niet ver van de bom, klaar om deze te activeren toen H. S. K. zijn huis verliet. Het was deze persoon die verzoeker zag en hem kon aangeven.

De bestreden beslissing bevat op dit punt de volgende motieven:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw relaas op een aantal punten niet plausibel en bijgevolg ongeloofwaardig is.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat H. S. K. , een cruciaal personage in uw relaas – hij was een vooraanstaand lid van de NDS, de voormalige Afghaanse inlichtingendienst – op 18 februari 2019, informatie kreeg dat er een aanslag tegen hem beraamd was (CGVS 1, p.7). Hij had burenen en dorpsouderen geïnformeerd over een tegen hem beraamde aanslag (CGVS 1, p.7). Twee dagen later was u bij een vriend, bij wie u overnachtte en toen u de volgende ochtend naar huis wandelde, zag u een verdacht pakket tegen de woning van H. S. K. (CGVS 1, p.7). U wandelde verder en wilde diens zoon H. S. alarmeren, maar hij beantwoordde uw telefoontje niet (CGVS 1, p.7). Daarom verwittigde uw vader H. S. K. persoonlijk, waarna het pakket, dat inderdaad een explosief bleek te zijn, onschadelijk werd gemaakt (CGVS 1, p.7). Welnu, deze passage in uw relaas, is reeds zeer weinig plausibel en niet geloofwaardig te noemen. Zo is het zeer toevallig dat u, een toevallige voorbijganger, een bom ontdekte, nota bene tegen de woning van een vooraanstaand lid van de NDS, amper een paar dagen nadat hijzelf – en bijgevolg ook de inlichtingendienst waarvoor hij werkte – info

kreeg over een nakende aanslag. Verder is het ook zeer onwaarschijnlijk dat IS niet alleen een bom tegen de woning van H. S. K. kon plaatsen, hoewel u verklaarde (CGVS 1, p.3 en CGVS 2, p.2) dat de overheid de controle over uw wijk/regio had, maar dat een IS-strijder zich klaarblijkelijk zelfs ophield in de onmiddellijke nabijheid van de betreffende woning, zodat hij het springtuig met afstandsbediening tot ontploffing kon brengen (CGVS 1, p.13). In de hypothese dat IS daadwerkelijk de woonst van H. S. K. kon benaderen om er een springtuig tegen te plaatsen, is het vervolgens ook totaal niet plausibel dat het springtuig zodanig slecht gecamoufleerd was dat u het, vanaf de straat, als dusdanig kon herkennen; u zag een 20 centimeter lange antenne en bedrading (CGVS 1, p.13 en CGVS 2, p.7). De NDS werd uiteindelijk, via uw vader, die H. S. K. verwittigde, gealarmeerd, waarop een team ter plaatse kwam om het springtuig onschadelijk te maken. In de hypothese dat een IS-strijder op de uitkijk zat om het explosief tot ontploffing te brengen, zoals u verklaarde, is het ook uiterst opmerkelijk dat de bom niet tot ontploffing werd gebracht vooraleer of op het moment dat de overheid ter plaatse kwam om ze te ontmantelen.

De hiervoor door u geschetste gang van zaken en aaneenschakeling van uiterst onwaarschijnlijke gebeurtenissen is bijgevolg onmogelijk geloofwaardig te noemen. Deze vaststelling is belangrijk; uit uw verklaringen blijkt dat u voor uw bewezen diensten beloond werd met een job bij H. S. K. , hetgeen leidde tot problemen met de taliban, waardoor u, toen deze laatste de macht overnamen in augustus 2021, uw land ontvluchtte. Aangezien aan de basis van uw relaas, de ontdekking van een springtuig, geen geloof kan gehecht worden, wordt ook de geloofwaardigheid van de rest van het door u opgehangen relaas fundamenteel ondermijnd. Deze inschatting wordt bevestigd door bijkomende vaststellingen.

Zo blijkt elders uit uw opeenvolgende verklaringen dat u voor het vrijdelen van een aanslag tegen een vooraanstaand NDS-lid, bij hem in dienst mocht gaan als informant/bewaker/spion. Welnu, uw verklaringen over uw werkzaamheden voor H. S. K. zijn op meerdere punten vaag, onwaarschijnlijk en inconsistent."

Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift nu weliswaar meer details over het vinden van de bom, maar daarmee slaagt hij er helemaal niet in om voormelde motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. In tegendeel, verzoeker geeft geen enkele concrete uitleg waarom hij deze gedetailleerde uitleg niet eerder naar voor heeft gebracht bij de commissaris-generaal. De Raad acht het, samen met de commissaris-generaal, inderdaad wel zeer toevallig dat verzoeker, een toevallige voorbijganger, een bom ontdekte, nota bene tegen de woning van een vooraanstaand lid van de NDS, amper een paar dagen nadat hijzelf – en bijgevolg ook de inlichtingendienst waarvoor hij werkte – info kreeg over een nakende aanslag. Verder acht de Raad het eveneens zeer onwaarschijnlijk dat IS niet alleen een bom tegen de woning van H. S. K. kon plaatsen, hoewel verzoeker verklaarde (CGVS 1, p.3 en CGVS 2, p.2) dat de overheid de controle over zijn wijk/regio had, maar dat een IS-strijder zich klaarblijkelijk zelfs ophield in de onmiddellijke nabijheid van de betreffende woning, zodat hij het springtuig met afstandsbediening tot ontploffing kon brengen (CGVS 1, p.13). Verzoeker bevestigt deze stelling bovendien in zijn verzoekschrift. De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat, in de hypothese dat IS daadwerkelijk de woonst van H. S. K. kon benaderen om er een springtuig tegen te plaatsen, het vervolgens ook totaal niet plausibel is dat het springtuig zodanig slecht gecamoufleerd was dat verzoeker het, vanaf de straat, als dusdanig kon herkennen. Verzoeker verklaarde immers dat hij een 20 centimeter lange antenne en bedrading zag (CGVS 1, p.13 en CGVS 2, p.7). De NDS werd volgens verzoeker uiteindelijk, via de vader van verzoeker, die H. S. K. verwittigde, gealarmeerd, waarop een team ter plaatse kwam om het springtuig onschadelijk te maken. In de hypothese dat een IS-strijder op de uitkijk zat om het explosief tot ontploffing te brengen, zoals verzoeker verklaarde, is het inderdaad ook uiterst opmerkelijk, zoals de commissaris-generaal ook terecht motiveert, dat de bom niet tot ontploffing werd gebracht vooraleer of op het moment dat de overheid ter plaatse kwam om ze te ontmantelen. Daarnaast is het ook merkwaardig dat verzoeker in het vizier liep, nu hij verklaarde dat toen hij de bom zag verder wandelde en dan de zoon van H. S. K. zonder succes probeerde te bereiken. Hij belde nadien zijn vader die op zijn beurt H.S.K. contacteerde. Het is heel ongeloofwaardig dat een loutere passant door een IS-strijder verdacht zou worden. Bovendien is het ook ongeloofwaardig dat een IS-strijder die op afstand zat verzoeker, wiens identiteit hij niet kende en waarvan hij niet wist waar die woonachtig was, zodanig zou hebben herkend dat hij vervolgens een dreigbrief aan zijn adres zou hebben gekregen. De Raad is dan ook van oordeel dat de commissaris-generaal terecht van oordeel is dat de door verzoeker geschetste gang van zaken een aaneenschakeling van uiterst onwaarschijnlijke gebeurtenissen is en bijgevolg onmogelijk geloofwaardig te noemen is. Bovendien betreft dit onderdeel van het relaas van verzoeker de kern van dit relaas, omdat de rest van het relaas van verzoeker hieraan wordt opgehangen. Zonder de ontdekking van de bom door verzoeker, wat dus ongeloofwaardig wordt geacht, zou verzoeker immers ook niet in dienst worden genomen noch problemen met de taliban of IS kennen. De geloofwaardigheid van de rest van het door verzoeker opgehangen relaas wordt hierdoor dan ook fundamenteel ondermijnd.

Verzoeker stelt verder dat verweerder niet overtuigd is door verzoekers verklaringen betreffende zijn werk voor H. S. K. na de ontdekking van de bom. Er zijn een aantal elementen die hij volgens verzoeker niet lijkt te begrijpen en die hij derhalve in twijfel trekt. Enerzijds zijn verzoekers verklaringen echter duidelijk en gedetailleerd (NPO 1, blz. 7, 8, 9, 10, 11, 15, 16; NPO 2, blz. 10) en anderzijds, nogmaals, heeft verweerder

verzoeker tijdens de twee persoonlijke onderhouden op geen enkel moment geconfronteerd met zijn twijfels. Had hij dat wel gedaan, dan had hij het als volgt kunnen uitleggen. Met betrekking tot zijn aanwerving en de reden waarom het veiliger voor hem was om voor H. S. K. te werken, legde verzoeker uit dat het zijn taak was om te waken over de straat waarin H. S. K. woonde (net als hijzelf, aangezien ze burens waren). Hij zat op een stoel voor een winkel. Niemand kon vermoeden dat hij bezig was om H. S. K. te beschermen. Hij liep dus geen gevaar. Wat zijn opleiding en het al dan niet officiële karakter van zijn functie betreft, wenst verzoeker opheldering te verschaffen. Het gaat namelijk niet om een officiële of niet-officiële functie, maar om een openbare of particuliere functie. Hoge ambtenaren van de NDS, zoals H. S. K., ontvangen een 'privilege', een geldbedrag om hun bescherming te garanderen. Dit geld kan worden gebruikt om wapens te kopen, camera's in hun huizen te installeren of particulier beveiligingspersoneel in te huren. Verzoeker werd dus rechtstreeks ingehuurd door H. S. K. en zijn salaris kwam uit dit 'privilege' (hij had geen bankpas maar werd contant betaald (NPO 1, p. 9)). Daarom kreeg hij geen 'openbare' opleiding. Het was H. S. K. die hem trainde, bij hem thuis (NPO 1, p. 8). Verzoeker had wel een kaart om het dragen van zijn wapen te rechtvaardigen (NPO 1, p. 8; NPO 2, p. 10) en om H. S. K. te kunnen vergezellen naar bepaalde bijeenkomsten. H. S. K. had de pas aangevraagd bij de bevoegde autoriteit, maar verzoeker had deze niet onmiddellijk ontvangen. Het 'particuliere' karakter van verzoekers positie kan ook worden verklaard uit het feit dat toen H. S. K. werd overgeplaatst naar Kabul, hij feitelijk niet meer werkzaam was, aangezien degene wiens beveiliging hij geacht werd te bieden daar niet meer was (NPO 2, p. 13). Met andere woorden, verzoekers werk was verbonden aan één persoon in het bijzonder, namelijk H. S. K. Na een tijdje gewerkt te hebben, wilde verzoeker graag NDS-agent worden. Hij solliciteerde bij H. S. K. Hij hielp hem met zijn aanvraag en legde hem de procedure uit. Hij hielp hem met het invullen van het benodigde formulier (in Dari). De aanvrager ondertekende het formulier en ging naar Kunar, naar de provinciale veiligheidsdienst, om het in te dienen. Daar moest hij zijn duim op andere documenten leggen. Daar eindigde de procedure voor de eiser. Als de procedure was voortgezet, zou zijn dossier naar Kabul zijn gestuurd. Daar zou zijn profiel zijn geanalyseerd en als de analyse positief was geweest, zou hij zijn opgeroepen voor een bezoek aan Kabul. En het was in Kabul dat hij zijn vingerafdrukken had moeten nemen en een opleiding had moeten volgen. Verzoeker heeft tijdens zijn twee persoonlijke gesprekken nooit gezegd dat hij zijn vingerafdrukken in Kabul had genomen. Hij had alleen zijn duim in Kunar aangebracht.

De bestreden beslissing bevat op deze punten de volgende motivering:

"Vooreerst is het uiterst bevreemdend dat u de job bij H. S. K. zogenaamd onder meer kreeg om uw veiligheid te garanderen. Uw vader zei immers tegen H. S. K. dat u door de ontdekking van het springtuig "in de problemen was geraakt", waarop H. S. K. repliceerde dat hij u (en indirect: uw vader) kon helpen door u een job bij hem aan te bieden (CGVS 1, p.7). Tijdens het tweede onderhoud verklaarde u dat u de job voor H. S. K. moest doen, nadat u door IS bedreigd was (CGVS 2, p.12), waarmee u ook suggereert dat dit werk uw situatie of veiligheid ten goede zou komen of zelfs noodzakelijk was. Welnu het is het CGVS dan ook niet duidelijk hoe of op welke manier u veiliger zou zijn door direct met een hooggeplaatste NDS-functionaris samen te werken. Integendeel, uit uw verklaringen blijkt dat u, net omwille van uw tewerkstelling, in het vizier van de taliban kwam, nadat u eerder al door IS werd bedreigd omdat u hun geplande aanslag verijdeld had. Vanuit het perspectief van uw werkgever is het nog merkwaardiger dat een geheime inlichtingendienst u als informant zou aanwerven terwijl u net door een groepering tegen wie deze inlichtingendienst optrad, werd aangemerkt als een spion. U gaf zelf immers aan dat informanten niet eens op de hoogte mochten zijn van elkaars bestaan (CGVS 1, p. 15-16).

U verklaart voorts dat u voor H. S. K. begon te werken nadat hij u opleidde. U werd meermaals gevraagd naar de inhoud van deze opleiding, maar uw verklaringen daaromtrent zijn ook allerminst overtuigend te noemen.

Zo verklaarde u (CGVS 1, p.8) dat u, in het "opleidingstraject", één keer per week naar H. S. K. thuis ging waar hij u over één en ander instrueerde. Gevraagd naar wat de opleiding heel concreet behelsde, repliceert u (CGVS 1, p.12) dat u op het hart werd gedrukt om goed op te letten; als u iets zag wat op een bembom leek, dan moest u even verder stappen en 20 meter verderop uw baas telefonisch verwittigen. U moest, als u een "verdachte" zag, niet met hem in gesprek gaan, gewoon goed observeren, om vervolgens uw baas te informeren (CGVS 1, p.12). U kreeg geen fysieke training (CGVS 1, p.8). Wel kreeg u informatie over een te gebruiken wapen (CGVS 1, p.8). Het was een wapen dat met zestien kogels geladen kon worden en elke kogel had de grootte van een vinger; meer weet u niet (CGVS 1, p.10). Klaarblijkelijk kreeg u geen schietoefeningen (CGVS 1, p.14), wat nogal vreemd voorkomt, aangezien het klaarblijkelijk de bedoeling was om het wapen als beveiliging te dragen, maar u schrijft dit hiaat in uw "opleiding" toe aan de locatie waar deze plaats vond, in casu in de privé-woonst van uw baas (CGVS 1, p.14). Dan nog blijft het vreemd dat u een wapen kreeg, om u in geval van nood te verdedigen, maar dat u het zelfs niet één keer gebruikte voor u met uw werkzaamheden van start ging. Uw verklaringen over uw wapen bleken daarenboven niet consistent. Immers, tijdens het eerste persoonlijk onderhoud (CGVS 1, p.10) verklaarde u niets te weten over het type wapen dat u mocht of moest gebruiken. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud (CGVS 2, p.9) kon u

ineens wél iets kwijt over het wapen; het was een "CZ". Het is uiterst opmerkelijk dat u aanvankelijk beweert totaal niets over het gebruikte wapen te weten, om tijdens het volgende onderhoud plots toch enige informatie omtrent het wapen te kunnen geven. Dergelijke inconsistentie onderlijnt verder uw gebrek aan geloofwaardigheid omtrent uw opleiding als NDS-medewerker. U bleek eveneens inconsistent over te vervullen formaliteiten voor uw indiensttreding. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud (CGVS 1, p.17) verklaarde u immers dat u, met het oog op uw indiensttreding, één keer naar de afdeling van de NDS in Kaboel moest gaan om er vingerafdrukken te laten nemen en dat u er documenten moest ondertekenen. Op de vraag welke papieren u moest ondertekenen, repliceert u (CGVS 1, p.17) dat het een verklaring was, waarin u bevestigde dat u het werk op vrijwillige basis deed. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u weliswaar ook dat u naar Kaboel moest om er vingerafdrukken te geven en er enkele documenten moest ondertekenen (CGVS 2, p.9), maar toen beweerde u totaal onwetend te zijn over (de inhoud van) de documenten; ze waren in het Dari opgesteld en omdat u het Dari niet machtig bent, wist u niks over de inhoud (CGVS 2, p.10). Welnu, dat u oorspronkelijk minstens iets wist over de inhoud van de documenten die nodig waren voor uw indiensttreding en tijdens uw laatste persoonlijk onderhoud niét, is weinig consistent te noemen. Er werd nog een andere inconsistentie vastgesteld in uw verklaringen over uw werkzaamheden voor de NDS. Zo verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud meermaals en uitdrukkelijk dat uw werk voor de NDS officieel was (CGVS 1, p.7, 8, 9). Tijdens uw tweede onderhoud liet u zich echter op een bepaald moment ontvallen dat H. S. K. , voor wat betreft uw tewerkstelling, alles persoonlijk met u regelde en dat u niet officieel bij de NDS tewerkgesteld was (CGVS 2, p.10). Uw afwijkende verklaringen bevestigen eens te meer uw gebrek aan geloofwaardigheid. Van u mocht immers verwacht worden dat u de al dan niet officiële aard van uw tewerkstelling ondubbelzinnig en consistent zou duiden, aangezien uw werk voor H. S. K. en de NDS tot persoonlijke problemen zouden geleid hebben en uiteindelijk zelfs tot uw vlucht uit uw land. Op dit punt bent u evenmin consistent.

Tot slot kon u slechts één naam opnoemen van een commandant van IS in uw regio, U., waarop u niet kon vertellen wat er met hem nog gebeurde (CGVS 2, p. 3). Deze uiterst gebrekkige kennis over de vooraanstaande figuren van IS in uw regio doet finaal afbreuk aan uw beweerde tewerkstelling als informant bij de NDS, te meer daar uw eigen problemen met IS de oorzaak zouden zijn van deze tewerkstelling.

Welnu, op basis van al het voorgaande, kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw tewerkstelling voor de NDS en in het bijzonder voor een vooraanstaande functionaris van deze dienst.

In het verlengde van deze vaststelling, moet trouwens opgemerkt worden dat het sowieso weinig plausibel is dat u in 2019, toen u dus amper 18 jaar oud was, als zowat enige werd aangesteld om (de onmiddellijke omgeving van) de woonst van een vooraanstaand lid van de NDS en plaatsen/evenementen die hij bezocht te surveilleren. U verklaarde onder meer (CGVS 1, p.11) dat u het traject in de onmiddellijke omgeving van zijn woning alléén surveilleerde en hetzelfde deed u bij publieke bijeenkomsten: een vergadering in een meisjesschool, een begrafenisceremonie en zelfs bij een cricketwedstrijd (CGVS 1, p.15). Wat dat laatste betreft, geeft u aan dat er daar toch ook "nog anderen" waren, maar jullie mochten elkaar niet kennen (CGVS 1, p.15). Dergelijke voorstelling van zaken is niet geloofwaardig.

Ook aan uw verklaringen over uw vervolging, kan geen geloof gehecht worden.

Eerder in deze motivering werd reeds gesteld dat aan uw verklaringen, als zou u een springtuig hebben ontdekt bij de woonst van H. S. K. , geen geloof kan gehecht worden. Bijgevolg staat ook de geloofwaardigheid van al de daaruit voortvloeiende problemen reeds op de helling. Er kan echter bijkomend nog het volgende opgemerkt worden.

Uw ontdekking van het springtuig bij de woonst van H. S. K. zou u tot voorwerp van vervolging door IS hebben gemaakt. Twee dagen nadat u de aanslag vrijdelde, werd uw vader opgebeld met de boodschap dat u hen (IS) verraden had (CGVS 1, p.14). Vervolgens werd u een brief gestuurd (document 1: groene map) waarin u gesommeerd werd om op 6 maart 2019 voor een rechtbank te verschijnen (CGVS 1, p.14). Als u geen gehoor gaf aan de eis, zou u gestraft worden (CGVS 1, p.14). Welnu, in de hiervoor vermelde context is het uiterst opmerkelijk dat u kort na het vrijdelen van een aanslag, door IS zowel telefonisch als schriftelijk geïntimideerd en bedreigd werd, waarbij u zelfs een datum van een rechtszaak in het vooruitzicht gesteld werd, maar dat u nadien totaal ongemoeid gelaten werd. U werkte tot juli 2021, dus nog ruim twee jaar, voor H. S. K. , nota bene in uw eigen regio, en had tot uw vertrek uit Afghanistan dezelfde woonplaats maar uit uw verklaringen blijkt op generlei wijze dat u sinds februari/maart 2019 nog door IS bedreigd werd. Dit versterkt de inschatting dat aan uw relaas, en in het bijzonder aan uw ontdekking van een door IS geplaatst springtuig, geen geloof kan gehecht worden.

Ook aan uw beweerde vrees voor vervolging door de taliban, omwille van uw activiteiten voor de NDS, kan geen geloof gehecht worden. Immers, aan uw verklaringen over uw ontdekking van het springtuig, geplaatst door IS, en de daaruit voortvloeiende tewerkstelling voor H. S. K. , kan geen geloof gehecht worden. U

verklaarde nog dat uw vader, na uw vertrek uit Afghanistan, nog problemen met de taliban kende en daardoor verhuisden uw gezinsleden naar Jalalabad. Uw vader zou drie à vier dagen na uw vertrek een drietal dagen zijn vastgehouden (CGVS 1, p.3) en daarbij werd hij ook hard geslagen (CGVS 2, p.3), maar aan deze feiten kan geen geloof gehecht worden aangezien de oorsprong van uw problemen ongeloofwaardig werd bevonden. Dit wordt bevestigd door vage verklaringen over het lastig vallen van uw vader. U verklaarde immers dat uw vader nog vaak wordt lastig gevallen, waarbij telkens naar u geïnformeerd wordt (CGVS 2, p.4), maar u kunt niet zeggen hoe vaak dat dan in concreto zou gebeurd zijn (CGVS 2, p.4). Van de vasthouding van uw vader, kort na uw vertrek, maakte u trouwens op generlei wijze melding in de CGVS-vragenlijst. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle wezenlijke elementen uit uw asielrelaas vermeldt. Aan uw verklaringen, als zou u tot op de dag van vandaag nog door de taliban geviséerd worden, kan omwille van het voorgaande evenmin geloof gehecht worden. Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat u op nog een ander punt onaannemelijk onwetend bleek te zijn.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw tewerkstelling voor H. S. K. – en de NDS – tot uw definitieve vlucht uit uw herkomstland leidde. Welnu, aangezien H. S. K. een cruciale figuur is in het door u opgehangen relaas, maar hij bovendien een vertrouweling was van uw gezin (uw vader kon hem rechtstreeks telefonisch contacteren in 2019 en u had het telefoonnummer van zijn zoon H. S.: CGVS 1, p.7), mocht verwacht worden dat u op de hoogte zou zijn van diens lot, wat niet het geval blijkt te zijn; u stelde tijdens het eerste onderhoud (CGVS 1, p.16) dat hij gevlucht is, maar u weet niet naar waar. U en uw vader hadden, zo liet u althans uitschijnen, nauwe contacten met H. S. K. en minstens één van zijn zonen, maar dat u niettemin niet op de hoogte bent van zijn lot of huidige verblijfplaats, bevestigt eens te meer uw gebrek aan geloofwaardigheid.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.”

Verzoeker stelt nu in zijn verzoekschrift enerzijds dat hij uitlegde waarom het voor hem veiliger was om voor H. S. K. te werken, namelijk omdat het zijn taak was om te waken over de straat waarin H. S. K. woonde (net als hijzelf, aangezien ze burens waren). Hij zat op een stoel voor een winkel. Niemand kon volgens verzoeker dus vermoeden dat hij bezig was om H. S. K. te beschermen en hij liep dus geen gevaar, maar anderzijds ook stelt dat hij wel een kaart had om het dragen van zijn wapen te rechtvaardigen (NPO 1, p. 8; NPO 2, p. 10) en om H. S. K. te kunnen vergezellen naar bepaalde bijeenkomsten. Verzoeker stelt dus enerzijds dat hij heel ‘low profile’ bleef door op een stoel te zitten voor een winkel zodat niemand kon vermoeden dat hij H. S. K. beschermde, maar anderzijds ook dat hij een wapen droeg en H. S. K. vergezelde naar bijeenkomsten. Deze verklaringen komen de Raad dan ook onverenigbaar voor. Verder acht de Raad het, samen met de commissaris-generaal, vanuit het perspectief van zijn werkgever inderdaad zeer merkwaardig dat een geheime inlichtingendienst verzoeker als informant zou aanwerven terwijl hij net door een groepering tegen wie deze inlichtingendienst optrad, werd aangemerkt als een spion. Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift overigens niet dat hij zo goed als niets kon vertellen over de inhoud van de opleiding die hij zou genoten hebben. Dit maakt zijn verklaringen op dit punt dan ook niet geloofwaardig. Bovendien is het opnieuw zeer merkwaardig dat verzoeker slechts één naam kon opnoemen van een commandant van IS in zijn regio, terwijl hij net H. S. K. tegen precies IS moest beschermen. De commissaris-generaal oordeelde volgens de Raad dan ook terecht dat deze uiterst gebrekkige kennis over de vooraanstaande figuren van IS in zijn regio finaal afbreuk doet aan zijn beweerde tewerkstelling als informant bij de NDS, te meer daar zijn eigen problemen met IS de oorzaak zouden zijn van deze tewerkstelling. De commissaris-generaal oordeelde bovendien terecht dat het sowieso weinig plausibel is dat verzoeker in 2019, toen verzoeker dus amper 18 jaar oud was, als zowat enige werd aangesteld om (de onmiddellijke omgeving van) de woonst van een vooraanstaand lid van de NDS en plaatsen/evenementen die hij bezocht te surveilleren. Ook de Raad is van oordeel dat dergelijke voorstelling van zaken niet geloofwaardig is. Bovendien is het ook merkwaardig dat verzoeker voor het eerst met deze verklaringen naar voor komt in zijn verzoekschrift.

Verweerder begrijpt ook niet hoe verzoeker, die na zijn ontdekking van de bom door IS was bedreigd, nadien niet meer werd bedreigd. Toch heeft verzoeker naar eigen zeggen in zijn twee persoonlijke gesprekken duidelijk uitgelegd dat er voorzorgsmaatregelen waren genomen (NPO 1, p. 16; NPO 2, p. 12). H. S. K. heeft camera's in hun straat geïnstalleerd. Hij vroeg de bevoegde autoriteiten ook om meer patrouilles in het gebied. En over het algemeen wordt het gebied, dat in het provinciale centrum van Kunar ligt, beter beschermd door de bevoegde autoriteit. IS was namelijk meer in de bergen gevestigd. Verzoeker nam ook persoonlijke voorzorgsmaatregelen. Hij bleef alleen op zijn post, op straat of thuis, en ging nergens anders heen. Bovendien was IS slechts een bepaalde periode aanwezig in het gebied. Daarna wonnen de taliban terrein. En verzoeker ontving dan bedreigingen van hen.

De Raad is echter van oordeel dat de door verzoeker beweerde voorzorgsmaatregelen geen aannemelijke verklaring zijn voor het feit dat hij niet meer werd bedreigd door IS. Het is wel degelijk, zoals de commissaris-generaal terecht oordeelde in de bestreden beslissing, in de hiervoor vermelde context uiterst

opmerkelijk dat verzoeker stelt kort na het vrijdelen van een aanslag, door IS zowel telefonisch als schriftelijk geïntimideerd en bedreigd werd, waarbij zelfs een datum van een rechtszaak in het vooruitzicht gesteld werd, maar dat hij nadien totaal ongemoeid gelaten werd. De verzoekende partij maakt helemaal niet aannemelijk dat zgn. voorzorgsmaatregelen zoals het installeren van camera's of meer patrouilles door de ordediensten IS ervan zouden weerhouden om hem verder schriftelijk of telefonisch te bedreigen. Verzoeker geeft hiervoor dan ook geen enkele plausibele uitleg in zijn verzoekschrift. De Raad kan opnieuw enkel concluderen dat het relaas van verzoeker ongeloofwaardig is.

Verweerder was ook verbaasd dat verzoeker niet op de hoogte was van de huidige situatie van H. S. K. Verzoeker heeft volgens hem echter verklaard dat hij wist waar de familie van H. S. K. zich bevond, namelijk in Kabul (NPO 1, p. 16). Bovendien heeft verzoeker nog steeds contact met één van de zonen van H. S. K., H. U. S. Hij meent dat deze weet waar zijn vader is, maar hem dat om veiligheidsredenen niet vertelt.

De bestreden beslissing bevat op dit punt de volgende motieven:

“Uit uw verklaringen blijkt dat uw tewerkstelling voor H. S. K. – en de NDS – tot uw definitieve vlucht uit uw herkomstland leidde. Welnu, aangezien H. S. K. een cruciale figuur is in het door u opgehangen relaas, maar hij bovendien een vertrouweling was van uw gezin (uw vader kon hem rechtstreeks telefonisch contacteren in 2019 en u had het telefoonnummer van zijn zoon H. S.: CGVS 1, p.7), mocht verwacht worden dat u op de hoogte zou zijn van diens lot, wat niet het geval blijkt te zijn; u stelde tijdens het eerste onderhoud (CGVS 1, p.16) dat hij gevlucht is, maar u weet niet naar waar. U en uw vader hadden, zo liet u althans uitschijnen, nauwe contacten met H. S. K. en minstens één van zijn zonen, maar dat u niettemin niet op de hoogte bent van zijn lot of huidige verblijfplaats, bevestigt eens te meer uw gebrek aan geloofwaardigheid.”

Verzoeker stelt in zijn enig middel nu in feite opnieuw dat hij geen informatie kan geven over het lot van H. S. K., maar hij stelt dat diens zoon niets kan zeggen om veiligheidsredenen. Dit doet uiteraard niets af aan bovenvermelde motieven van de bestreden beslissing. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt immers dat H. S. K. een vertrouweling was van het gezin van verzoeker en dat de vader van verzoeker hem rechtstreeks kon contacteren. Tot op heden heeft verzoeker zich bovendien nog steeds niet geïnformeerd over het lot van H. S. K., wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Waar verzoeker stelt dat in aanvulling op het voorgaande erop moet worden gewezen dat hij nauwkeurige informatie heeft verstrekt over de structuur van de NDS (NPO 1, blz. 12) en over specifieke acties die hij tijdens zijn werk voor H. S. K. heeft ondernomen (NPO 1, blz. 18; NPO 2, blz. 11), kan de Raad enkel vaststellen dat dit niets afdoet aan alle voorgaande vaststellingen, die leiden tot de ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoeker.

Ter ondersteuning van zijn geloofwaardigheid dient verzoeker een kopie van H. S. K.'s elektronische taskara en die van zijn zoon, H. U. S., in. Hij dient ook in Afghanistan genomen foto's van hemzelf met H. U. S. in. Het is volgens verzoeker duidelijk dat de persoon op deze foto's dezelfde persoon is die de taskara op naam van H. U. S. bezit. Volgens verzoeker was hij het die deze documenten naar verzoeker heeft gestuurd.

De bestreden beslissing bevat duidelijke motieven over de door verzoeker bij het CGVS neergelegde documenten. Verzoeker betwist deze motieven op geen enkele concrete wijze, en de Raad kan ze bovendien bijtreden:

“U brengt geen documenten aan die een ander licht werpen op de negatieve beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. Aan de aan u gerichte bedreigingen door IS en de taliban werd geen geloof gehecht. Bijgevolg kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de aan u gerichte documenten, in casu dreigbrieven (documenten 1 en 2 : groene map). Dergelijke documenten kunnen enkel als bewijs worden aanvaard zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. Aan de basis van uw relaas, als zou u in februari 2019 een springtuig ontdekt hebben, waarvoor u met tewerkstelling bij H. S. K. beloond werd, werd geen geloof gehecht. Bijgevolg kan ook aan de documenten die betrekking hebben op de ontdekking van een springtuig (documenten 4 en 5: groene map) geen geloof worden gehecht. Hetzelfde kan gesteld worden betreffende een document over uw werk/activiteiten voor de NDS, namelijk een badge (document 3: groene map). Het CGVS sluit niet uit dat H. S. K. (S. M.) inderdaad een NDS-functionaris was, voor de machtsovername door de taliban in augustus 2021, maar aan uw beweerde links met hem werd geen geloof gehecht. U legt documenten voor die betrekking hebben op zijn identiteit en functie: een badge (document 9: groene map) en enkele foto's (document 10: groene map) maar niets zeggen over uw band met deze persoon, uw tewerkstelling of uw problemen met IS en/of de taliban. Wat de foto's betreft is het moeilijk vast te stellen wie erop afgebeeld is en is de context, de plaats en het tijdstip waarop deze werden genomen onmogelijk vast te stellen. Uw taskara (document 6: groene map), de taskara van uw vader (document 7: groene map) en de documenten over het werk van uw vader (document 8: groene map), zeggen hoogstens iets over uw

identiteit, de identiteit van uw vader en het werk van uw vader maar niets over uw tewerkstelling of beweerde problemen.”

De Raad merkt verder op dat uit de objectieve informatie blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoeker te herstellen.

Verzoeker slaagt er niet in de motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt. In wezen blijft hij slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven en het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door de partijen werd aangeleverd, kan verder de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Hibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie evolueert naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt zij daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “Afghanistan security situation”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder zijn laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor

VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kaboel verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en een baard (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om te worden begeleid door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 95, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban" van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van 'wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing', waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de facto-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en

amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat de taliban een zeer 'soepele' bewijsstandaard hanteren. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds voorafgegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt gecontroleerd door controleurs van de MPVPV, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 20). Volgens dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (Ministry of Communications and Information Technology) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met 'immorele inhoud' te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook van personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de 'geloofsethiek en denkwijze' van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 december 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 50-51). Niettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij zouden worden behandeld bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 53-55; "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban" van 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "Afghanistan: targeting of individuals", augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te

krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in het land waarnaar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban" van 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als 'verwesterd' worden gezien, kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als 'verraders' of 'ongelovigen'.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 51, EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit de voorliggende objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen 'die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden', dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die 'verwesterd' zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen. In casu voert verzoeker echter geen enkel argument in die zin aan.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, de regio van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijding in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "Country Guidance" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het

behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA waarnaar verweerder verwijst, kunnen worden bijgetreden (EUAA “Country guidance: Afghanistan”, mei 2024, p. 57-61).

De duur van zijn verblijf in België is niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. De Raad herhaalt dat verzoeker ook geen enkel argument op dit punt naar voor brengt in zijn verzoekschrift. Bovendien had verzoeker op het moment dat hij Afghanistan verliet al een zekere maturiteit en was hij reeds gevormd naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een terugkeer.

De Raad merkt op dat het feit dat verzoeker in België werkt, dat hij zich inzet voor zijn werkgever en dat hij daarbij blijf geeft zich te willen integreren en heel behulpzaam is, lovenswaardig is en aantoon dat verzoeker zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier. Evenwel toont verzoeker met al deze documenten niet als dusdanig aan dat hij verwesterd zou zijn of als dusdanig gepercipieerd zou worden. Verzoeker toont met deze documenten niet aan dat hij louter omwille van deze activiteiten zou kunnen worden beschouwd als een persoon die religieuze of sociale normen heeft overschreden of als verwesterd zou kunnen worden beschouwd en daardoor een politieke of religieuze overtuiging die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban zal worden toegedicht die dermate sterk is dat verzoeker hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban zal komen.

Met het louter gegeven dat verzoeker hier tewerkgesteld is, toont verzoeker op geen enkele wijze aan dat zijn ervaren vrijheid in België deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren.

Verzoeker toont hiermee wel zijn wil tot integratie aan, maar hiermee geeft hij evenwel een onvoldoende persoonlijke invulling aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering en maakt hij niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie supra). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA “Guidance Note” van januari 2023, die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofdte sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

In zoverre verzoeker nog gewag maakt van het leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. De door verzoeker in zijn verzoekschrift geciteerde landeninformatie bevestigen dat praktijken van buitensporige bestraffingen nog steeds plaatsvinden, en dat het talibanregime zeer repressief is, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat elke Afghaan die vanuit Europa terugkeert zal worden gevisieerd of onderworpen aan vervolging of onmenselijke of vernederende behandelingen, noch brengt verzoeker informatie bij die daar heden doet toe besluiten. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen de oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een ‘reëel risico’ loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip ‘ernstige schade’ door drie onderscheiden situaties te voorzien.

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet verwijst verzoeker naar een risicoprofiel als familielid van een beveiligingsmedewerker voor Amerikaanse instellingen alsook door zijn verwesterd uiterlijk (tattoos), kan de Raad enkel vaststellen dat zulks niet overeenstemt met zijn verklaringen. Op dit punt is sprake van een slordig opgesteld verzoekschrift, waarbij duidelijk zinnen uit een ander verzoekschrift zijn blijven staan. Er kan aangenomen worden dat verzoeker zich beroept op de aangevoerde vluchtmotieven. Hierbij kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn vluchtrelaas en voorgehouden problemen met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en hij evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat hij louter omwille van zijn verblijf in Europa zal worden vervolgd of geviséerd door de taliban, al dan niet omwille een (toegeschreven) verwestering.

Waar verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip ‘ernstige schade’ in dit artikel heeft betrekking ‘op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade’, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49). Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van mei 2024 (p. 101: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*)

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en Islamic State Khorasan Province (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de National Resistance Front (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

In de referentieperiode juli – september 2023 bevinden de belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjsher en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit and run-aanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van Improvised Explosive Devices (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige Afghan National Defense and Security Forces (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 31). Ook het aantal ISKP-aanvallen neemt aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als 'verminderd' en 'beperkt'. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 32-34).

In de referentieperiode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 eist het Afghanistan Freedom Front (AFF) een toegenomen aantal aanvallen tegen taliban-doelen op. Op X, voorheen Twitter, beweert de AFF, 43 aanvallen te hebben uitgevoerd in de periode 1 oktober 2023 – 15 januari 2024, waarvan 19 in november 2023, zoals gerapporteerd door BBC Monitoring. De meeste aanvallen zouden zijn uitgevoerd in Kabul en de noordoostelijke provincies Laghman, Kapisa, Parwan en Takhar. Eén geclaimde aanval werd uitgevoerd in de stad Kandahar. In diezelfde referentieperiode registreren ACLED en de UCDP ook aanvallen waarbij de AFF betrokken was (respectievelijk 36 en 38 veiligheidsincidenten). Er werden veiligheidsincidenten geregistreerd zowel in de bovengenoemde provincies, als in de provincies Baghlan, Balkh, Panjshir en Samangan. De UCDP registreert echter geen enkel veiligheidsincident in Takhar. De Secretaris-Generaal van de VN beschrijft het AFF als 'meest actieve groep' tijdens de laatste referentieperiode die loopt van 18 september tot 1 december 2023, terwijl hij het NRF omschrijft als 'veel minder actief dan in 2022'. (COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 5) De Secretaris-Generaal van de VN stelt ook vast dat het NRF geen aanvallen uitvoert in haar voormalige bolwerk in de provincie Panjshir. ACLED noch UCDP registreren enige veiligheidsincidenten waarbij het NRF betrokken is in Panjshir in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024, maar wel in andere delen van Afghanistan. Bij geregistreerde ACLED-incidenten, waarbij het AFF en NRF betrokken zijn, zijn de de facto militaire troepen of de de facto politiemacht de doelwitten. ACLED registreert 36 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 23 waarbij het NRF betrokken is in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024. In diezelfde periode registreert de UCDP 38 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 22 waarbij het NRF betrokken is. In het kader van voorgaande incidenten worden geen burgerdoden geregistreerd (COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 5). De Secretaris-Generaal van de VN constateert een algemene daling van het aantal aanvallen dat wordt opgeëist door of toegeschreven aan ISKP. In de periode van 1 augustus tot 7 november 2023 registreerde de VN 8 ISKP-aanslagen in 3 provincies. Drie van deze aanvallen waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap, waaronder een aanval in Pul-e Khumri, en twee van de aanvallen in Dasth-e Barchi (op 23 oktober en 7 november 2023). ACLED-gegevens wezen ook op een daling van het aantal veiligheidsincidenten waarbij ISKP betrokken was in 2023 (49 incidenten in totaal) in tegenstelling tot 2022 (199 incidenten). Ook Human Rights Watch constateerde een afname van ISKP-aanvallen in 2023. (COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 7)

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteert de UCDP, 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvinden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 36). In diezelfde referentieperiode documenteert ACLED, 1 618 veiligheidsincidenten, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 29-30). In Kaboel worden door UCDP, 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 34). ACLED registreert in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537

doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF. UNAMA registreert in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, Afghanistan. Security Situation, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). Hiervan valt meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' zijn verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers zijn het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). De VN Human Rights Council stelt in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalt tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden. In de referentieperiode van 1 juli 2022 – 12 januari 2024 documenteert ACLED, 1 826 veiligheidsincidenten. Kabul is de provincie met de meeste geregistreerde incidenten, gevolgd door Takhar, Panjshir, en Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de derde en vierde plaats (EUAA "Country Guidance Afghanistan", mei 2024, p. 113; COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 4). In diezelfde referentieperiode worden er volgens de UCDP-gegevens in totaal 713 dodelijke burgerslachtoffers geregistreerd, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38), Baghlan (31) Kunduz (179), Balkh (92) en gevolgd door Samangan, Kandahar, Balkh en Takhar. Gevechten tussen de taliban en het NRF/AFF vinden voornamelijk in deze provincies plaats. Meer dan de helft van de dodelijke slachtoffers in deze provincies valt in de maanden juli – oktober 2022. Volgens de UCDP-gegevens zijn in de periode augustus – november 2022, 144 burgerdoden (23% van alle burgerdoden in die referentieperiode) het gevolg van vier aanvallen tegen religieuze plaatsen en sjiitische doelen in Kaboel, Herat en Samangan. In de periode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 registreert de UCDP in de provincie Kaboel in totaal 199 burgerdoden als gevolg van 245 veiligheidsincidenten. De meeste burgerdoden als gevolg van 'aanvallen tegen burgers' worden toegeschreven aan ISKP, gevolgd door aanvallen tegen burgers door onbekende actoren en de de facto regering. Verder worden in Kabul 30 burgerdoden gemeld bij 32 veiligheidsincidenten waarbij de de facto regering aan de ene kant en ISKP aan de andere kant betrokken zijn. Volgens de ACLED-gegevens is Kaboel de provincie met de meeste veiligheidsincidenten gecodeerd als 'explosies/geweld op afstand'. In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreert ACLED in totaal 393 dodelijke slachtoffers onder strijders en niet-strijders. Het Internationaal Comité van het Rode Kruis (ICRK) registreert 541 veiligheidsincidenten met landmijnen en explosieve resten ('Explosive remnants') in januari – juni 2022. Bij deze incidenten raken in totaal 1 092 mensen gewond of gedood. De incidenten vinden voornamelijk plaats in het zuiden en het oosten van Afghanistan (EUAA "Country Guidance Afghanistan", mei 2024, p. 114-115).

In de periode van 1 oktober 2023 tot 12 januari 2024 documenteert ACLED 207 veiligheidsincidenten, waarvan 69 gecodeerd worden als 'gevechten', 33 als 'explosies/geweld op afstand' en 105 als 'geweld tegen burgers' (COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 4). UCDP documenteert 118 veiligheidsincidenten en 93 burgerdoden. In diezelfde referentieperiode zijn de de facto militaire troepen de actoren die het vaakst betrokken zijn bij veiligheidsincidenten geregistreerd door ACLED met burgers als doelwit (67 incidenten in totaal). De UCDP registreert 21 van dergelijke incidenten, met 15 burgerdoden als gevolg. ACLED registreert 25 veiligheidsincidenten waarbij burgers het doelwit zijn van onbekende actoren, en 11 gebeurtenissen waarbij ISKP betrokken is. De UCDP registreert 10 van zulke incidenten, waarbij 13 burgerdoden vallen. Bovendien registreert de UCDP 8 incidenten die geclaimd of toegeschreven worden aan ISKP en die 51 burgerdoden veroorzaken. In 2023 zijn er geen sektarische aanvallen tegen de sjiitische Hazara gemeenschap geregistreerd, totdat een zelfmoordterrorist op 13 oktober 2023 een sjiitische moskee aanvalt in Pul-e Kumri (provincie Baghlan). De schattingen van het aantal doden en gewonden lopen uiteen. Volgens de taliban veroorzaakt die aanval 7 doden en 1 gewonde, terwijl de New York Times melding maakt van "minstens" 17 doden en 'tientallen' gewonden en UNAMA het heeft over 21 doden en 30 gewonden. ISKP eist de verantwoordelijkheid voor de aanslag op (COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 6).

Uit voorgaande cijfergegevens blijkt dat de daling van het geweld zich voortzet en verder als gevolg heeft dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteert 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM meldt dat in 2022 in totaal 1 525 577 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 41 en EUAA "Country Guidance Afghanistan", mei 2024, p. 115).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "Country Guidance Afghanistan" van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar. Uit landeninformatie blijkt dat voor de provincie Kunar geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de Country Guidance Afghanistan van mei 2024, waarin het volgende gesteld wordt:

"In the remaining provinces of Afghanistan (including Badghis, Balkh, Bamyan, Daykundi, Farah, Faryab, Ghazni, Ghor, Helmand, Herat, Jawzjan, Kandahar, Kapisa, Khost, Kunar, Kunduz, Laghman, Logar, Nangarhar, Nimroz, Nuristan, Paktika, Paktiya, Parwan, Samangan, Sar-e Pul, Uruzgan, Wardak, and Zabul) it is assessed that there is currently no real risk for a civilian to be personally affected by indiscriminate violence within the meaning of Article 15(c) QD.

This may be because the criteria for an armed conflict within the meaning of this provision are not met, because no indiscriminate violence is taking place, or because the level of indiscriminate violence is so low, that in general there would be no real risk for a civilian to be affected by it."

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouden kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het CGVS. Overig aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijftientig door:

J. CAMU,

kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU